

er egentlig et Plus til Aktionærerne, som de ikke har fortjent, da de har betalt Aktierne med deres Paalydende, og tillige faar 8 pCt. i Udbytte om Aaret efter Flertallets Forslag. Der var ingen Grund til at indløse Aktierne til en højere Kurs end Pari, og naar vi alligevel foreslaar 110, er det, fordi vi gerne vil strække os saa vidt som muligt paa dette Omraade og videre, end vi egentlig havde Lyst til, for at opnaa en lavere Indløsningskurs, saaledes at det kunde blive lettere for Staten at overtage Aktierne. Ellers vil vi, naar Kursen skal være 125, om en 10—20 Aar høre de samme Klager som nu: det vil blive for dyrt at indløse Aktierne, det kan Staten ikke orke, og saa udsætter man igen Statens Overtagelse af Telefon-driften til Trods for, at alle holder paa, at det maa være Maalet.

Den ærede Ordfører sagde, at det var tvivlsomt, om Selskabet vilde gaa ind paa ringere Vilkaar, end Flertallet byder. Derom kunde man jo have forhandlet med Selskabet, eller man kunde, hvad jeg vilde have fundet rimeligt, have vedtaget en Lov om, at saadan skulde det være, og saa vilde vi have faaet at se, om Selskabet vilde være gaaet ind paa det eller ikke. Jeg nærer i øvrigt ingen Tvivl om, at det vilde være gaaet ind derpaa; jeg har aldrig haft nogen stor Skræk for, at Kapitalister ikke vilde tjene Penge. Jeg har en fast og sikker Tro paa, at de nok vil tjene Penge, nok vil have en antagelig Rente og klippe deres Kuponer hver Termin. Hvis Flertallet havde haft den samme faste Tro, kunde vi meget godt have faaet vore Ændringsforslag vedtaget og have faaet Koncessionen udfærdiget paa disse Vilkaar. Det viste sig under Forhandlingerne, at Selskabet kunde gaa et betydeligt Stykke videre, skønt det ved første Behandling hed sig, at det ikke kunde gaa ud af Flækken. Telefonudvalget havde forhandlet med det, og den højtærede Minister og Flertallet har her i Salen erklæret, at der ikke kunde opnaas bedre Vilkaar, for saa vilde Selskabet ikke have Koncessionen. Men nu har det altsaa vist sig, at Selskabet alligevel godt kunde give Afkald paa 1,4 Mill. Kr. om Aaret. Det kunde sikkert være gaaet ind paa adskilligt mere, hvis Flertallet havde villet være med til det.

Det forekommer mig, at Flertallet har overset, at dette er ikke, hvad Telefonabonnenterne venter. Telefonabonnenterne var glade ved de Nedsættelser, de fik paa Telefonabonnementet, skønt de ønskede endnu større Nedsættelse, men med Hensyn til alle de Punkter, jeg her har nævnt: Tiden, Indløsningskursen, Aarsudbytte gik deres

Krav i alt væsentligt ud paa det samme, som jeg her har talt for, Telefonabonnenterne bliver altsaa skuffet, hvis Flertallets Forslag vedtages. Det forekommer mig, at Flertallet i høj Grad har forset sig paa de Vilkaar, som Telefonselskabet her i København og paa Øerne fik i 1919. Den ærede Ordfører ræsonnerer som saa: naar man gav Sjællænderne saadanne Vilkaar, som de fik i 1919, kan man ikke give Jyderne ringere Vilkaar i 1922. Jo, det kan man aldeles udmærket, for i 1919 var Forholdene ganske anderledes, end de er nu, i 1919 var der Højkonjunktur, den største Højkonjunktur, vi har haft her i Landet; i 1919 stod vi overfor et Selskab, som i teknisk Henseende var langt bedre end det jydsk, og som var bedre ledet, saa i og for sig var der meget mere Grund til at give det Koncession end til at give Koncession til det Selskab, vi her taler om. Forholdene var i alle Henseender anderledes, end de er nu, og der er ikke Spor af Grund til at give de samme Vilkaar i 1922, som vi gav i 1919. Selskaberne omfatter desuden Omraader med helt forskellige Forhold, og medens alle Lønninger og Priser i 1919 var oppe paa et Højdepunkt, er de nu nede paa et Lavmaal, og fra alle Sider raabes der paa, at Lønningerne yderligere skal ned og Priserne ligeledes. Hvor kan det saa være, at alene her, hvor det drejer sig om Telefondrift eller Aktieselskaber, skal man fastholde den høje Rente, den høje Overtagelseskurs og alle de favorable Vilkaar, som man i sin Tid har givet det københavnske Selskab. Jeg siger: skal der være Nedgang paa det ene Punkt, skal der selvfølgelig ogsaa være det paa det andet, og der er ikke fjerneste Grund til nu at give det koncessionerede Selskab i Jylland samme Vilkaar, som det københavnske fik; det har ikke fortjent det og har heller ikke Brug for det, for det kan administrere billigere nu, end et Selskab kunde i Aaret 1919. Og endelig, selv om man har gjort en Dumhed i 1919, behøver man jo ikke at gøre den om igen i 1922. Jeg mener, at Staten i 1919 skulde have overtaget Telefonerne, ligesom jeg mener, at den skulde gøre det nu, men i hvert Fald er der ikke Spor af Grund til, at man, fordi man har givet de københavnske Kapitalister en Koncession i 1919, ogsaa skal give de jydsk Pengemænd lignende Vilkaar i 1922. Det maa altsaaammen rette sig efter, hvorledes Konjunkturerne, de økonomiske Forhold er paa det givne Tidspunkt.

Jeg skal hermed anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, det socialdemokratiske Mindretal har stillet.